

Sygn. akt **IC 1153/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Halina Plasota

Protokolant: sekretarz sądowy Aneta Wesółkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C. (1), E. C., M. C. i A. C. (2)

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)

o odszkodowanie

I. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz A. C. (1), E. C., M. C. i A. C. (2) kwoty po 489 337,50 zł (czterysta osiemdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta trzydzieści siedem złotych i 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia wyroku do dnia zapłaty;

II. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz M. C. kwotę 1 000 zł (jeden tysiąc złotych), na rzecz A. C. (1) 5 000 zł (pięć tysięcy złotych), na rzecz E. C. kwotę 5 000 zł (pięć tysięcy złotych) i na rzecz A. C. (2) kwotę 16 043 zł (szesnaście tysięcy czterdzieści trzy złote) tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz na rzecz A. C. (1), E. C., M. C. i A. C. (2) solidarnie kwotę 10 061,50 zł (dziesięć tysięcy sześćdziesiąt jeden złotych i 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczoną w części opłatę od pozwu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt: IC 1153/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 grudnia 2012 roku powodowie A. C. (1), E. C., M. C. i A. C. (2) wnieśli o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...), łącznej kwoty w wysokości: 1.283.400,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, tj. kwoty po 320.850,00 zł na rzecz każdego z powodów, tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek wydania przez Prezydium Rady Narodowej w m. W. w dniu 10 listopada 1952 roku decyzji administracyjnej nr (...), odmawiającej dotychczasowemu właścicielowi przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), oznaczonej hip. (...), którego nieważność, jako orzeczenia wydanego z rażącym naruszeniem prawa, została stwierdzona decyzją z dnia 13 stycznia 2012 roku nr (...) przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze (przy czym szkody rzeczywistej po swojej stronie powodowie upatrywali w pozbawieniu ich prawa własności czasowej – obecnie użytkowania wieczystego – do nieruchomości przy ul. (...), ozn. nr hip. (...), aktualnie włączonego w granice działek ew. nr (...) z obrębem 6.04.02 stanowiących własność m. W.). (pozew – k. 3-13) (decyzja SKO k. 25-29)

Po sporządzeniu w sprawie niniejszej operatu szacunkowego przez biegłego sądowego W. B. powodowie zmodyfikowali żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie na rzecz każdego z nich dodatkowo kwoty 168.487,50 zł –

łącznie dodatkowo 673.950,00 zł , tym samym zwiększając żadaną łącznie kwotę do wysokości 1.957.350,00 zł (pismo procesowe powodów z dnia 8 grudnia 2013 roku – k. 179-186).

W odpowiedzi na pozew Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa zastępująca pozwaną Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. Motywując swe stanowisko w sprawie strona pozwana zgłosiła kilka zarzutów mających przemawiać za oddaleniem powództwa. Po pierwsze w ocenie pozwanego strona powodowa nie wykazała, aby na skutek wadliwej decyzji poniosła jakąkolwiek szkodę. Dla stwierdzenia istnienia przesłanek normalnego związku przyczynowego pomiędzy wadliwą decyzją, a dochodzoną szkodą, nieodzowne jest przeprowadzenie oceny, o której mowa w art. 361 §1 k.c., czy szkoda zaistniałaby także wtedy, gdyby zapadła decyzja zgodna z prawem. Dodatkowo strona powodowa powinna w szczególności wykazać zaistnienie przesłanek na podstawie, których prawo własności czasowej zostałyby na jej rzecz ustanowione. Pozwany wskazuje, że do tej pory nie zostały wykazane okoliczności na podstawie przepisu. Art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. W., które uprawniały by do przyznania prawa własności czasowej. Powodowie nie przedstawili także dowodów pozwalających na określenie wysokości szkody. Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wskazuje także, że pomimo wydania orzeczenia z naruszeniem prawa, nie oznacza to, że powodowie byłiby właścicielami nieruchomości. Grunty wskazane w pozwie w Planie Generalnym W. na lata 1956-1965 miały przeznaczenie pod zabudowę rozproszoną. Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa podnosi, że nieruchomość określona w pozwie nie mogłaby zostać przyznana stronie powodowej w użytkowanie wieczyste z uwagi na plany zagospodarowania terenu. Pozwany zwraca także uwagę na fakt, że nawet w przypadku wydania prawidłowej decyzji, to nieruchomość ulegałaby wywłaszczeniu w trybie ustawy z 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, w związku z czym na poprzedników prawnych powodów nie zostałyby ustanowione prawo użytkowania wieczystego. (odpowiedź na pozew k.79-83)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Nieruchomość położona w W. przy ul. (...) oznaczone hip. (...)” inw. (...) w dacie wejścia w życie dekretu z dnia 26.X.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. W. stanowiła współwłasność (po 1/2) spadkobierców W. W. a mianowicie córki I. C. oraz córki J. K. (zaświadczenie Sądu Grodzkiego w W. z 28.VI.1948r. k. 18 , postanowienie o stwierdzeniu nabycia praw do spadku po W. W. zm. 19 lutego 1942r. - k. 20 akt).

Nieruchomość ta została objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.W. (Dz. U. nr 50, poz. 279 ze zm.) i z dniem wejścia tego dekretu w życie, tj. z dniem 21 listopada 1945 roku stała się z mocy prawa własnością gminy m. W., a od 1950 roku przeszła na własność Skarbu Państwa (okoliczność bezsporna) .

I. C. w dniu 2 lipca 1948 r. złożyła wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do ww. nieruchomości. Orzeczeniem administracyjnym (...) z dnia 10 listopada 1952 r. Prezydium Rady Narodowej w m. W. odmówiło I. z W. C. i J. z W. K. przyznania prawa własności do gruntu ww. nieruchomości. W uzasadnieniu orzeczenia podano, że zgodnie z opracowanym planem zagospodarowania przestrzennego teren nieruchomości (...) przy ulicy (...) jest przeznaczony pod użytek publiczny i ze względu na brak możliwości pogodzenia korzystania gruntu z jego przeznaczeniem nie można przyznać prawa własności czasowej. (orzeczenie z dnia 10.11.1952 r. – k. 24). W dacie wydawania tej decyzji dla gruntu nią objętego obowiązywał „Ogólny plan zabudowania m. W.” zatwierdzony przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 roku a wydany na podstawie art. 23-28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz.U. z 1939 r., nr 34, poz. 216) przewidywał dla przedmiotowej nieruchomości zabudowę luźną lub grupową o 2 kondygnacjach i 10% powierzchni zabudowy. („Ogólny plan zabudowania m. W.” – k. 84).

I. C. zmarła w dniu 25 stycznia 1993r. w W.. Spadek po niej na mocy testamentu notarialnego z 15 listopada 1991r. nabyli syn J. C., synowa E. C. oraz wnuczki M. C. i A. C. (2) po 1/4 części spadku każde z nich (postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku k. 22).

Wnioskiem z dnia 21 stycznia 2011 r. następcy prawni I. C. i J. K. zwrócili się o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego nr (...) z dnia 10 listopada 1952 r. wydanego przez prezydium Rady Narodowej w m. W. o odmowie przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości (...) położonej przy ul. (...). (decyzja SKO – k. 24-25)

Decyzją nr (...) z dnia 13 stycznia 2012 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. W. z dnia 10 listopada 1952 roku jako wydanego z rażącym naruszeniem przepisu art. 7 ust. 2 dekretu (...) oraz przepisów o postępowaniu administracyjnym. W uzasadnieniu swej decyzji organ ten stwierdził, iż odmowa przyznania prawa własności czasowej nastąpiła z powołaniem się na nieistniejący, a dopiero opracowywany plan oraz mimo braku wyjaśnienia i jednoznacznego ustalenia, czy korzystanie z przedmiotowego gruntu jest rzeczywiście sprzeczne z jego przeznaczeniem w ówczesnie obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego (decyzja SKO – k. 25 – 29).

Decyzją nr (...) z dnia 29 maja 2012 roku Prezydent m. W. po ponownym rozpoznaniu wniosku dekretowego I. C. z dnia 2 lipca 1948 roku odmówił jej następcom prawnym A. C. (1), E. C., M. C., A. C. (2), K. K. (2) i G. K. ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości hipotecznej hip. (...) aktualnie włączonego w granice działek nr ew. : (...) z obrębu (...) stanowiących własność m. W.. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, iż fragment dawnej nieruchomości hipotecznej hip. (...), która wchodzi w skład działki ewidencyjnej (...) z obrębu (...) stanowiąca własność m. W. zabudowana jest fragmentem zlokalizowanego na sąsiednich działkach ewidencyjnych (...) z obrębu (...) budynku usługowego wybudowanego w latach 50-tych Z braku możliwości podziału budynku - wynikającego z obecnie obowiązujących przepisów: ustawa o gospodarce nieruchomościami, rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu i trybu dokonywania podziału nieruchomości - nie ma możliwości ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu pod tą częścią budynku. (decyzja k. 33-34)

Wartość rynkowa prawa użytkowania wieczystego dawnej działki gruntu nr hip. (...) z obrębu (...), których dotyczy pozew w niniejszej sprawie, wg stanu na dzień 10 listopada 1952 roku i cen aktualnych wynosi 3.914.700 zł (opinia biegłego sądowego W. B. – k. 108).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy a także na podstawie opinii pisemnej i ustnej biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości W. B. (k. 108-133, 175-177). Wartość dowodowa dokumentów złożonych do akt sprawy nie była kwestionowana przez żadną ze stron ani nie budziła wątpliwości Sądu.

Biegły sądowy W. B. zgodnie z poleceniem Sądu (postanowienie k. 93) określił wartość prawa własności czasowej (obecnie prawa użytkowania wieczystego) wg stanu na dzień 10 listopada 1952r. a cen obowiązujących w dacie sporządzenia opinii. Oszacowana kwota 3.914.700 zł jest kwotą wartości rynkowej prawa użytkowania wieczystego, rozumianą, jako najbardziej prawdopodobna cena możliwa do uzyskania na wolnym rynku. Określona została przy wykorzystaniu metody porównania parami na podstawie cen transakcyjnych nieruchomości gruntowych, będących przedmiotem prawa użytkowania wieczystego, jakie odnotowano na lokalnym rynku. Biegły wskazał, że na terenie W., gdzie obrót gruntami jest bardzo ograniczony, nie odnotowano różnic cenowych wynikających z prawa do nieruchomości – własności czy użytkowania wieczystego (relacja cen 1:1) (opinia biegłego k. 132) Wobec zakwestionowania opinii biegłego przez powodów na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 r. biegły W. B. wyjaśnił, że metoda porównawcza przyjęta przez niego była adekwatna do realiów (...), a wybrane nieruchomości do wyceny mieściły się w definicji nieruchomości podobnych. (protokół k.175-177). Po przedstawieniu w trybie art. 286 k.p.c. przez biegłego wyjaśnień ustnych opinii złożonej na piśmie uznał, że wszelkie wątpliwości dotyczące przyjętej przez biegłego metody wycen, zostały przez niego ostatecznie wyjaśnione i opinia winna stanowić podstawę ustaleń

faktycznych w zakresie wartości użytkowania wieczystego nieruchomości o której mowa w sprawie (przy braku dalszych wniosków dowodowych w tej materii).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w całości.

Podstawę prawną powództwa sanowi przepis art. 160 k.p.a. pomimo jego uchylecia, a to wobec ostatecznego ustalenia i rozwiania wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie przez Sąd Najwyższy w uchwale podjętej w dniu 31 marca 2011 roku w składzie Pełnej Izby Cywilnej (III CZP 112/10, nie publ.). W uchwale tej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, w świetle którego przepisy art. 160 § 1,2,3, i 6 k.p.a. w brzmieniu sprzed jego uchylecia, stosuje się do oceny roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 01 września 2004 roku, której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. stwierdzono nawet po tym dniu.

W okolicznościach niniejszej sprawy decyzja administracyjna, której nieważność stwierdziło Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. decyzją z dnia 13 stycznia 2012r. - wydana została w dniu 10 listopada 1952 roku przez Prezydium Rady m. W. (dziś odpowiednio Wojewoda (...)) , a to implikuje zastosowanie przepisu art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a. do oceny roszczeń z niej wywodzonych przez powodów.

W myśl art. 160 § 1 k.p.a. stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. § 2 przywołanego przepisu stanowił, że do odszkodowania stosuje się przepisy kodeksu cywilnego, z wyłączeniem art. 418 tego kodeksu.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności powództwa podkreślić należy, iż stwierdzenie, że decyzja administracyjna została wydana z rażącym naruszeniem prawa, przesądza jedynie o bezprawności i winie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności (tak już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 maja 1985 r., sygn. akt II CR 121/85, OSNC 1986, nr 4, poz. 53). Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwolił natomiast na ustalenie, że wystąpiły także pozostałe przesłanki tej odpowiedzialności po stronie pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...), tj. szkoda w postaci nie uzyskania przez poprzedników prawnych powodów prawa własności czasowej (użytkowania wieczystego) do gruntu dawnej nieruchomości o nr hip. (...) o określonej wartości oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a faktem wydania odmownego orzeczenia dekretowego (art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 160 § 2 k.p.a.). Do konkluzji o istnieniu bezpośredniego związku przyczynowego prowadzi dokonana – zgodnie z zaleceniami Sądu Najwyższego – ocena, czy szkoda nastąpiłaby także wtedy, gdyby zapadła decyzja zgodna z prawem (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 lutego 2004 roku, sygn. akt II CK 433/02, LEX nr 163987). Należy bowiem przyjąć, że alternatywnym zachowaniem się właściwego organu byłoby przyznanie poprzednikom prawnym powodów prawa własności czasowej do nieruchomości. Jak już wyżej podkreślono – Sąd jest związany treścią decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego stwierdzającego nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. W. z dnia 10 listopada 1952 r. z uwagi na fakt, iż odmowa przyznania prawa własności czasowej nastąpiła z powołaniem się na nieistniejący, a dopiero opracowywany plan oraz brak wyjaśnienia i jednoznacznego ustalenia, czy korzystanie z przedmiotowego gruntu jest rzeczywiście sprzeczne z jego przeznaczeniem w ówczesnie obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego. Tymczasem – jak wynika z obowiązującego w dacie wydania wadliwej decyzji „Ogólnego planu zabudowania m. W.” zatwierdzonego przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 roku – dla przedmiotowej nieruchomości przewidziana była zabudowa luźna lub grupowa o 2 kondygnacjach i 10 % powierzchni zabudowy. Tak określone przeznaczenie gruntu nie stało na przeszkodzie do jego dalszego wykorzystywania przez dawnych właścicieli. Ustawa z dnia 31 stycznia 1961 roku prawo budowlane, na którą powołuje się strona pozwana, weszła natomiast w życie już po wydaniu wadliwego orzeczenia administracyjnego z 1952 roku.

Strona pozwana w niniejszym postępowaniu zwróciła także uwagę na przesłanki uzasadniające dopuszczalność wywłaszczenia nieruchomości przewidziane w art. 3 ust. 1 – 3 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, które w świetle art. 54 tej ustawy stały jej zdaniem na przeszkodzie do ustanowienia

prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. na rzecz poprzedników prawnych powodów. W świetle ww. przepisów od dnia 05 kwietnia 1958 roku odmowa ustanowienia prawa własności czasowej mogła nastąpić, oprócz podstawy dekretowej, także wtedy, gdy grunt był niezbędny m.in. na cele użyteczności publicznej, do wykonania zadań określonych w zatwierdzonych planach gospodarczych, do planowej realizacji budownictwa ogólnomiejskiego i zorganizowanego budownictwa mieszkaniowego, niezależnie od zapisów planu zagospodarowania przestrzennego.

Sąd nie uwzględnił tego zarzutu z kilku powodów. Po pierwsze, decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 31 stycznia 2012 r. ma walor decyzji ostatecznej, wobec czego wiąże ona sąd cywilny. Dla nieruchomości przy ul. (...) Plan Zagospodarowania W. z 1931 roku przewidywał jedynie zabudowę o określonej wysokości i zwartości. Pozwany Skarb Państwa nie wykazał zaś w niniejszej sprawie, że sporna nieruchomość stała się mu niezbędna na cele użyteczności publicznej przed wydaniem wadliwego orzeczenia administracyjnego bądź też kiedykolwiek później. Pozwany nie udowodnił również tego, że dotychczasowe korzystanie przez dawnych współwłaścicieli z nieruchomości nie dało się pogodzić z obowiązującym planem zagospodarowania.

Zgodnie nadto z uchwałą Naczelnego Sądu Administracyjnego wydaną w składzie siedmiu sędziów z dnia 26 listopada 2008 roku sygn. akt I OPS 5/08 (ONSAiWSA 2009 r., nr 2, poz. 18) przeznaczenie nieruchomości w planie zagospodarowania przestrzennego na cele użyteczności publicznej nie wyłączało możliwości przyznania byłemu właścicielowi prawa własności czasowej (wieczystej dzierżawy) na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. W.. „Okoliczność, że nieruchomość podlegałaby wywłaszczeniu, nie przerywa normalnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem bezprawnej decyzji o odmowie przyznania prawa własności czasowej gruntu a szkodą w postaci nie uzyskania prawa do gruntu i utraty własności budynków” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 marca 2006 roku, sygn. akt I CSK 90/05, OSNC 2006/11/193).

Podsumowując powyższą część rozważań podkreślić należy, iż nie można stwierdzić, że w razie gdyby byłym właścicielom nie odmówiono przyznania prawa własności czasowej, to nastąpiłoby wywłaszczenie przedmiotowej nieruchomości. Po uzyskaniu prawa własności czasowej dotychczasowi właściciele mogliby, bowiem przeznaczyć nieruchomość na dowolny cel, w tym również odpłatnie nią rozporządzić uzyskując konkretną korzyść majątkową tytułem ceny sprzedaży. Należy zwrócić w tym miejscu uwagę na fakt, że wszelkie dywagacje na temat przeznaczenia gruntu miały miejsce po odmowie ustanowienia użytkowania wieczystego decyzją z 10.XI.1952r. Ten element jest o tyle istotny bowiem Państwu dużo łatwiej przychodziło zadysponowanie gruntem co do którego nie ustanowiono własności czasowej (użytkowania wieczystego).

Reasumując powyższe należy przyjąć, że powodowie wykazali zarówno powstanie szkody jak i związek skutkowo-przyczynowy między szkodą a wadliwą decyzją administracyjną. Wysokość szkody – jak już wskazano w ustaleniach faktycznych – Sąd ustalił w oparciu o wartość gruntu przyjętą przez rzeczoznawcę biegłego sądowego W. B.. Wartość użytkowania wieczystego nieruchomości o której mowa w sprawie na dzień orzekania 3.914.700,00 zł. Powodom A. C. (1), E. C., M. C. i A. C. (2) jako dziedziczącym w 1/4 po I. C. (współwłaścicielce w 1/2 części nieruchomości przypada więc po 489.337,50 zł i takie kwoty na rzecz powodów sąd zasądził w pkt. I wyroku. .

Z uwagi na odszkodowawczy charakter roszczenia i ustalenie wysokości odszkodowania według cen z daty orzekania (art. 363 § 2 k.c.), odsetki zostały zasądzone dopiero od daty wydania wyroku (por. uchwały SN z dn. 6.09.1994 r., III CZP 105/94, OSNC 1995/2/26 i z dn.31.01.1994 r. III CZP 184/93, OSNCP 1994/7-8/155).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 k.p.c., zasądzając od Skarbu Państwa – Wojewody (...) na rzecz M. C. kwotę 1000 zł, na rzecz A. C. (1) 5000 zł, na rzecz E. C. kwotę 5000 zł i na rzecz A. C. (2) kwotę 16 043 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz na rzecz A. C. (1), E. C., M. C. i A. C. (2) solidarnie kwotę 10.061,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na którą składały się kwoty 7.200 zł tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. nr 163,

poz. 1348 ze zm.) i 2861,50 zł tytułem zwrotu zaliczki pobranej na poczet wynagrodzenia dla biegłego .Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 07 kwietnia 2011 roku, sygn. akt IV CZ 142/10, (LEX nr 785282), wygrywającym proces współuczestnikom reprezentowanym przez tego samego adwokata sąd przyznaje zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika.

Z uwagi natomiast na fakt, iż Skarb Państwa reprezentowany w sprawie niniejszej przez Wojewodę (...) jest ustawowo zwolniony od obowiązku ponoszenia opłat sądowych (art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – tekst jednolity Dz.U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm.), nieuiszczona w części opłata sądowa od pozwu została przejęta na rachunek Skarbu Państwa.